

4

2021

Indhold – Hvor dit hjerte er ...

3 Vi skændes altid om penge

– leder

4 Bodil har kvindemod

– portræt af nyt ledelsesmedlem

6 Frihed består i samtalen

– portræt af Christian Bylund, også nyt ledelsesmedlem

8 Pengene eller livet!

– baggrundsartikel om økonomi

11 Tiende er en naturlig ting

– interview med familien Mang

14 Om at være gavmild

– pengenes plads i livet

16 Hvem tilhører pengene?

– erfaringer fra Odense

18 Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er

– fordeling og prioritering

20 Syv principper for en fremtidig økonomi

– om doughnut-økonomi

23 Burmeserne – en gave og en opgave

– status på integration i BaptistKirken

26 Teologi for kirkens skyld

– Menighedsfakultetet

– serie om teologiske uddannelser

28 Hvad betyder bønner for mig?

– serie om bøn

29 En stregtegning

29 Navne

30 Coffee Beans tager nye skridt

– huerne får selskab af andre produkter

32 Sommerens arrangementer

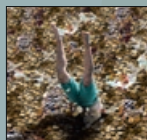
– en billedkavalkade

34 De har grebet mit hjerte

– en beretning fra sundhedsklinikken i Rubura

36 Sportsidioten

– klumme

Forsiden:

Collage: Ole Steen

Udgivet af Baptistkirken i Danmark
Nummer 4, 2021 – 168. årgang

Udgivelsesdatoer og deadlines

Nr. 5: 3. december. Deadline 4. oktober
Nr. 1: 11. februar. Deadline 6. december
Nr. 2: 29. april. Deadline 21. februar

baptist.dk kan læses på www.baptist.dk.
Følg også bladet på Facebook.

Bladet kan modtages som lydfiler på CD ved henvendelse til Sekretariatet.

Redaktion

Hanne Kiel, ansvarshavende redaktør
tlf. 3190 8190, hanne_kiel@hotmail.com
Vibeke Dalsgaard, tlf. 2262 8839, vibekekd@baptist.dk
Jamie Cunningham,
tlf. 6089 1441, jamielynn.cunningham@yahoo.com
Lone Møller-Hansen, tlf. 2347 4015, lone@baptistkirken.dk
Renathe Zimmermann,
tlf. 6165 2656, renathezimmermann@gmail.com
Gitte Elleby, redaktionssekretær
tlf. 2299 0424, gitte@baptistkirken.dk

Oplæser og ansvarlig for lydudgaven på CD: Ole Engel

»Vi skændes altid om penge ...«

Sådan indledes mange henvendelser til brevkasser om ægteskabsproblemer. Og selvfølgelig skændes man om økonomien, når der er problemer.

[≡] Hanne Kiel
[✍] Collage: Ole Steen

Problemer i ægteskabet vil give diskussioner om penge, for økonomien afspejler prioriteringerne. Hvis man ikke er enige om, hvad der er vigtigt, kommer man til at skændes om, hvad pengene skal bruges til.

Hvem kan stemme for budgettet?

Noget tilsvarende oplever vi ofte til generalforsamlinger og årsmøder. Her glider budgettet let igennem, mens regnskabet giver anledning til hændervridning pga. underskud.

Årsagen er formentlig, at vi bygger budgettet op ved at beregne udgifterne. Og det er vi gode til. Derefter budgetterer vi indtægterne – medlemsbidrag eller menighedernes bidrag – så det kommer til at passe. Og vi stemmer alle sammen for budgettet, for ingen har lyst til at tale imod de planlagte aktiviteter. Men vi tillader os alle at regne med, at vi

selv skal betale, som vi plejer – uanset om budgettet er steget. Det resterende klarer de andre nok ...

Blandt verdens rigeste

Selv om vores børn altid så vantro på mig, når jeg påpegede det, så er det en kendsgerning, at danskerne er blandt verdens rigeste mennesker. Alligevel bruger vi ofte argumentet: »Det har vi ikke råd til!« Det er uærlig argumentation. Sandheden lyder: »Jeg vil hellere bruge mine penge på noget andet!«

Vi har aldrig været økonomisk bedre stillet, end vi er nu, så hvis vi vil, har vi også råd. Spørgsmålet er, hvad vi vil – som kirkesamfund, som menighed, som kristne. Det, vi vil, bruger vi vores penge til.

Så hvad vil du?

Grafisk design: pedersen & pedersen
Trykkeri: Jørn Thomsen Elbo
Oplag: 2.800

baptist.dk er Baptistkirken i Danmarks kirkeblad og kan sendes til alle med tilknytning til en baptistmenighed.

Artikler er ikke nødvendigvis udtryk for Baptistkirken i Danmarks eller redaktionens holdning. Idéer, artikelforslag og digitale billeder modtages gerne.

Baptistkirken i Danmark
Sekretariatet
Lærdalsgade 7, st.tv., 2300 København S
Tlf. 3259 0708 – mandag-fredag kl. 9-12
E-mail: info@baptistkirken.dk
Hjemmeside: www.baptistkirken.dk

Henvendelse om adresseændring til din lokale menighed.
Dødsfald og nye medlemmer indberettes til Sekretariatet.

Gaver til baptist.dk: Kan indbetales på 3201 10042879 eller MobilePay 911 118 mærket »baptist.dk«. Gaver er fradragsberettigede efter gældende regler.

Bodil har kvindemod

Bodil Højbak Møller, 46, indtræder i BaptistKirkens ledelse samtidig med, at hun bliver fuldtidspræst i Herlev.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Kurt Bøgsted

For seks år siden ville Bodil Højbak Møller ikke have troet, at det var muligt, dét der sker netop nu. Da var hun stressramt og i vildrede med, hvad der skulle ske i hendes liv. Hun havde været direktør i en virksomhed, som solgte værktøj. Der er ikke mange kvinder i den branche. Hun havde været menighedsrådsformand i *Regen*, som var ved at fusionere med Kristuskirken. Så kom muren. Alting var oppe – eller nede – at vende.

Nu står hun som nyuddannet bachelor i teologi fra Københavns Universitet, nyansat som fuldtidspræst i *Korskirken* i Herlev og nyt medlem af ledelsen i BaptistKirken: »Jeg kan ikke komme udenom mit stress-nedbrud i 2015. Det krævede en redefinition af mig selv. Det er det, der gør, at jeg er præst i dag«, siger hun og forklarer det med en oplevelse i 2006:

»Det var Phillip Yancy, der underviste på missionsstævnet, og han nævnte Salme 46, hvor der står: »Stands og forstå, at jeg er Gud!«.

Indtil da havde jeg altid hørt det, som at vi skal være andægtige overfor Gud. Men nu hørte jeg Gud sige: »Jeg har den!« Det er Gud, der har min ryg. Ikke omvendt. Det er ret væsentligt.« Men der gik altså nogle år, før Bodil var klar til redefinitionen – som så mange andre kørte hun ud over kanten. Med det i bagagen er hun nu bedre til at mærke efter, hvor kanten er. Og lige nu er hun altså parat til to nye, store ting i sit liv.

Fokus på 25-50-årige

»Jeg kender jo *Korskirken*. Har været i praktisk og været ansat her på deltid siden 2018. I de tre år har jeg lært menigheden at kende. Det er en dejlig menighed, hvor jeg føler mig hjemme. Og så værdsætter jeg samarbejdet med Ole Lundegaard enormt meget.«

Menigheden har defineret klart, hvad Bodil skal koncentrere sig om: De 25-50-årige. »Det er nøglegenerationen. Mange af dem har både

børn og forældre. Der er lavet en norsk undersøgelse. Den viser, at hvis det skal lykkes for en menighed at rumme flere generationer, skal du ramme de 25-50-årige, for så har du alle generationerne.«

Thybo

Bodil sammenligner det at være baptist med det at være thybo: »Jeg er først og fremmest dansker, men mit modersmål er thybomål. Jeg er først og fremmest kristen, men min teologiske baggrund og mit kirke-modersmål er baptismen. Det er i mit DNA. Selvom jeg er thybo, kan jeg godt bo i København. Jeg ville også kunne komme i et andet kirkesamfund, men jeg vil altid være baptist. I øvrigt har jeg nogle af mine bedste venner og mit netværk her.«

Hun nævner frihedsidealet som centralt. At vi anerkender forskellighed, at Gud taler til os og virker forskelligt i mennesker: »Vi skal ikke være bange for at være en broget forsamling, for vi er samlede om Kristus. Disciplene var også meget forskellige.«

Som nyt medlem af ledelsen i BaptistKirken glæder det hende – der har været formand for BBU¹ for en menneskealder siden – at der er fokus på børn og unge: »De skal opleve et kirkesamfund, der vil dem. Det er jeg bange

»»Det er Gud, der har min ryg, ikke omvendt. Det er ret væsentligt.««

»» Vi skal ikke være bange for at være en broget forsamling, for vi er samlede om Kristus. Disciplene var også meget forskellige. ««

for, at de ikke altid gør, jo, BBU og DBS², men ikke altid BaptistKirken.«

Kvindemod

Jeg udfordrer hende til at fortælle om sine styrker som nyt ledelsesmedlem, og hun svarer: »Bred ledelseserfaring, både fra erhvervslivet, menighedslivet og

organisationslivet. Jeg er analytisk, strategisk og visionær. Sådan har andre beskrevet mig, og jeg tror, det er rigtigt. Jeg er forholdsvis god til at have overblik, ikke god til detaljen, altså generalist. Og så tør jeg sige min mening – har kvindemod.« Nævner, at hun var den første og foreløbig eneste kvinde, der har været formand for BBU.

Hvad er din inderste bøn, når det gælder din/vores kirke?

»At vi må lede folk til Kristus. At vi må pege på ham, så folk finder ham. Vi skal inspirere folk til at leve i relation til ham og som disciple af ham.«

1 Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

2 Danske Baptisters Spejderkorps

Frihed består i samtalen

Christian Bylund, 31, ny i BaptistKirkens ledelse:
Det er vigtigt, at vi er sammen om at læse Bibelen
og lade Helligånden vejlede os i samtalen.

[≡] Lone Møller-Hansen

[☑] Bent Lasse Hansen

» **D**et bedste ved BaptistKirken er samtalen. Vi kan lære meget af hinanden – også af én, der åbner Bibelen for første

»» Opgaven er at finde sig selv i samfundet. ««

»» Vi finder jo altid ud af, at vi ikke er så forskellige alligevel. ««

gang og læser med nye øjne«, siger Christian Bylund, nyvalgt til BaptistKirkens ledelse. Han er blevet opfordret så mange gange, at han vidste, at han nok skulle stille op, når tiden var inde. Han er cand. theol. og præst i Tølløse menighed, har været formand for BBU¹ og med i Sommerstævnets programudvalg og Teologisk Forum.

«BaptistKirken er det sted, jeg er vokset op – og jeg har aktivt valgt at blive. Jeg blev udfordret i mine studier på Aarhus Universitet og gik fra en naiv barnetro til en reflekteret økumenisk (fælleskirkelig) tro.«

Had og kærlighed

Han fortæller, at han har et had-kærlighedsforhold til BaptistKirkens frihedsideal: »Jeg kan rigtig godt lide den frihed, der ligger i vores kirke. Vi er styret fra bunden og skal ikke forholde os til andet end Jesus og Bibelen. Alle kan være med i samtalen – bør være med! Det er skidt, hvis troen bliver privat. Det er vigtigt, at vi er sammen om at læse Bibelen, og så må vi tro på, at Helligånden vejleder os i samtalen.«

Og han fortsætter: »Den frihed udfordrer os samtidig og kan være utrolig svær at navigere i. Især hvis man stopper med at snakke sammen. Hvor samtalen fungerer, er det fantastiske. Når man ikke længere kan finde ud af at snakke sammen, er det nærmest det værste. Hvis vi går ind til samtalen med et åbent sind,

finder vi altid ud af, at vi ikke er så forskellige endda.«

Baptist-identitet

På spørgsmålet, om hvad BaptistKirkens vigtigste opgave er, svarer han: »At udruste os som menigheder. Vi skal blive ved med at tale om, hvem vi er, og udruste vores præster og lægfolk. Det sker ikke andre steder. Vi har ikke længere en teologisk skole, så hvis ikke BaptistKirken tager den opgave på sig, mister vi vores identitet. Der er relativt mange nye præster, som vi skal tilbyde den baptistiske identitets-teologi. Vi har altid været et kirkesamfund med mange fløje. Ca. hver 10. år har vi et slogan: »Enhed i mangfoldighed«. Men udfordringen er nok større i dag end i 1850.«

Han nævner også, at alle kirkesamfund mangler præster. Og spørgsmålet er, hvordan vi fortsat formidler et budskab, der stadig er relevant: »Der er flere erklærede ateister i dag. Det positive er, at den kristne tro er noget af det allermest relevante i en tid med stress og frygt. Måske har vi som kirkesamfund valgt at være for meget i samfundet – mistet os

»» Det er skidt, hvis troen bliver privat. ««

selv i forsøget på at møde samfundet. Eller omvendt, at vi har mistet samfundet, fordi vi har holdt fast i noget, som mennesker ikke kan identificere sig med, når vi har lukket os om os selv. Så opgaven er at finde sig selv i samfundet.«

Er flow-gudstjenesten yt?

Han er glad for søndagsgudstjenesten: »Det er dér, vi oplever fællesskabet«. Man samtidig har Corona-tiden lært os at tænke i nye baner: »Flow-tv er yt. Nu er det »on demand«. Det gælder til dels også i kirken. Vi leverer tro og samtale i podcasts og gudstjenester på YouTube. Kirken må ikke være museum for døde ritualer. Den skal være det sted, hvor vi lever vores tro ud.«

Hvad er din inderste bøn, når det gælder vores kirke?

»At vi må være et kirkesamfund, der bliver ved med at se mennesker udenfor vores kirkemure. Lad os blive mindet om, at vi ikke kun er kirke for vores egen skyld, men for menneskers skyld.«

1 Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund

Pengene eller livet!

»Der, hvor du har dine rigdomme, vil dit hjerte også være.«¹ Jesus påstår, at når din rigdom er i banken, i værdipapirer, pensionsopsparing eller fast ejendom, så er det dér, du har dit hjerte!

»» Der er penge nok – det er motivation og mod, der mangler. ««

[≡] Jan Kornholt

[📷] Diane Helentjaris og Tech Daily
– Unsplash

Jeg har pensionsopsparing og formue i fast ejendom – og jeg kan genkende mig selv i Jesus' kritik. Jeg er optaget af renter og huspriser, følger med i kurser. Jeg vedligeholder og istandsætter hus og sommerhus for at sikre min formue. Dét er jeg motiveret, dér er mit hjerte. Alligevel synes jeg, at jeg mangler penge. Meget af det, jeg drømmer om, har jeg ikke råd til.

I vores kirkers fællesskab fylder økonomi også meget. Mange kirker fortæller, at de har dårlig økonomi. Selv kirker med regnskab i balance klager og siger, at hvis bare vi havde flere penge, så kunne vi gøre det, vi gerne ville. Økonomi står øverst på mange dagsordener i menighedsråd og på menigheds møder. Jo mere tid og bekymring vi bruger på økonomien, jo mere bliver det dér, vores hjerte er.

Har vi råd til det?

Jesus siger: »I skal koncentrere jer om Gud og det, han vil have jer til, og så sørger han for alt det andet. I skal ikke bekymre jer om

dagen i morgen.«² Jesus er kritisk overfor vores optagethed af penge og vores bekymring, om vi nu har nok til det hele. Han opfordrer os til at fokusere på det, Gud vil, og slippe vores materielle bekymringer.

Når jeg tager Jesus på ordet, får det vilde konsekvenser i mit liv. Når jeg koncentrerer mig om Gud og det, han vil have mig til, skal jeg ikke tænke på pengene. Når min rigdom er, hvad Gud kalder mig til, så er mit hjerte dér, og Gud vil sørge for alt andet.

Jeg har aldrig solgt alt, hvad jeg ejede, og det kommer jeg nok aldrig til. Men jeg har oplevet omvæltninger og store beslutninger, som skyldes det, Gud vil. Da har jeg selv mistet kontrollen og måttet acceptere, at jeg ikke er herre over mit eget liv. Det er hårdt, og det er også godt, for jeg har erfaret, at Gud altid har sørget for mig.

Tag Jesus på ordet!

Når vi i kirken tager Jesus på ordet, så får det også vilde konsekvenser. Vi skal koncentrere os om, hvad Gud vil have os til, og ikke bekymre os om pengene. Når vi i kirken siger, at vi mangler penge, så er det løgn! Der er penge nok – det er motivation og mod, der mangler. Derfor er vejen frem, at vi tør beslutte at gøre det, som Gud kalder os til, og gøre

det uden at bekymre os om de økonomiske konsekvenser.

Når vi i kirken ser et regnskab med underskud, er den normale fornuftige reaktion at bruge færre penge. Men måske er løsningen det modsatte: Måske skyldes vores underskud, at vi bruger for få penge? Måske har vi underskud, fordi vi gør for lidt eller gør det forkerte?

Kirkens problemer med økonomien

Jesus kalder os ikke til at ordne et økonomisk problem med en økonomisk løsning. Nej, det kræver ånd og visioner. Jeg vil påstå, at kirkens problemer med økonomien ikke har med penge at gøre! Kirkens økonomiske problemer dækker altid over andre og væsentligere problemstillinger. Mener vi, at vi mangler 10% i indtægter, så er løsningen ikke at skære 10% i udgifterne. Det løser ikke problemet! Næste år vil vi igen mangle yderligere 10%.

En kasserer sagde engang: »Menigheden skal vide, at vi mangler penge, ellers vil de ingenting give!« Hvert år lavede den kasserer et regnskab, der udviste et mindre underskud, så menigheden kunne få den obligatoriske opsang – også selvom menighedens formue voksede år for år. Da kassereren stoppede, og menigheden begyndte at bruge af formuen, blev menighedsbidraget fordoblet på to år! →

»» Jeg har aldrig solgt alt, hvad jeg ejede, og det kommer jeg nok aldrig til. ««

»» Der er ingen, der gider at dække et underskud, men de fleste vil gerne være med til at støtte et levende menighedsliv og attraktive projekter. ««

→ Der er nemlig ingen, der gider at dække et underskud, men de fleste vil gerne være med til at støtte et levende menighedsliv og attraktive projekter.

En menighed valgte at ansætte en ungdomspræst. Det gjorde man, selv om menigheden ikke havde penge til det. Efter tre år med væsentlig forøgede udgifter viste menighedens regnskab et overskud på 200.000 kr.

Motivation og mod

Udfordringen for os er, at livet i menigheden bliver sådan, at vi får lyst til at betale. Spar mig for mørke moralprædikener om, at »vi burde« og at »være ansvarlige« og at nu må vi »tage os sammen! Det giver ikke en krone mere i kassen. Lad os i stedet koncentrere os om Gud og den missionsopgave, han vil have os til. Lad os koncentrere os om det liv, vi ønsker, og bruge

mindre tid på pengene. Når vi fokuserer på mere liv og nye initiativer, giver vi mere.

Når vi mangler penge til kirkens arbejde, er det ikke, fordi vi er fattige. Næsten alle menigheder kan på kort tid fordoble indtægterne uden at nogen behøver at mangle noget. Det er kun et spørgsmål om motivation og mod. Lad os stoppe med at græde over dårlig økonomi og penge, der mangler. Lad os i stedet bruge vores ressourcer på at skabe og værne om det menighedsliv, som giver os lyst til at give.

Pengene eller livet?

Så hvis din menighed kæmper med dårlig økonomi, så hold op med at bruge tid på økonomi. Bliv i stedet begejstret for nye missionsopgaver – det Gud vil have jer til. Og koster det penge, som I ikke har, så beslut det alligevel. For Gud er alt muligt, også at finde ressourcer til at finansiere det arbejde, som Gud selv ønsker.

»Pengene eller livet?« Så vælg da livet – og stol på, at Gud vil sørge for pengene.

1 Matthæus-evangeliet kap. 6, vers 21 (Bibelen 2020)

2 Matthæus-evangeliet kap. 6, vers 33-34 (Bibelen 2020)

» Her i landet kan man nok godt leve meget fint, selvom man giver tiende. «

Tiende er en naturlig ting

Familien Mang fra Bornholm har også en regel om at betale hele den første løn til Gud – og det gælder også børnene.

[≡] [📷] Lone Møller-Hansen

Sunday var 16 år, gik i 7. klasse og havde fået fritidsarbejde i Netto. Den første måned tjente han 5000 kr. »Jeg arbejdede rigtig meget«, fortæller han. Og han havde ikke lige fanget, at forældrene forventede, at han betalte hele sin første løn til Gud. En tradition, som forældrene havde lært af Sundays farfar hjemme i Burma.

Dels betaler hele familien som noget naturligt tiende. De samler alle de penge, der skal gives til kirken, den sidste søndag i måneden. Kontanterne ligger på bordet, og så lægger alle hænderne på pengene og beder for dem under deres morgenandagt. Så er de klar til at tage til gudstjeneste. Og dels giver de altså også det første af alting til Gud.

Så er vi tilbage ved den dag, hvor Sunday får sin første løn fra Netto: »Jeg syntes, det var uretfærdigt. Jeg forstod ikke, hvorfor jeg skulle betale alle pengene til kirken eller noget

»» Jeg kan stadig høre min fars stemme. ««

→ andet med Gud. Vi diskuterede rigtig længe, men så accepterede jeg det. I dag synes jeg, det er en god idé.« Både han og søsteren Rai giver som noget naturligt tiende – og har tænkt sig, at de vil lære deres børn det, når eller hvis de engang skulle få nogle.

Belønnet

Zung Then, moderen i familien, fortæller, at det også var en ny tradition for hende, da hun giftede sig med David. De havde betalt tiende i hendes familie hjemme i Matupi i Chin-regionen i Burma. Men ikke dette med »førstegrøden«.

Efter at have haft nogle løse jobs med rengøring i Rønne fik hun elevplads som SOSU-hjælper. Hun havde klaret ikke at få nogen løn i flere måneder, så det var ikke svært for hende at give sin første elevløn til Gud. Og hun følte sig så rigeligt belønnet, da hun et par måneder senere blev gjort opmærksom på, at hun faktisk var voksen-elev og derefter fik voksenløn – med tilbagevirkende kraft. Forskellen var 5.000 kr. udbetalt om måneden.

Familien rummer også Rai Mawi, som fik sit første job i Meny: »Jeg tjente ikke så meget som Sunday den første måned – og det var ikke bevidst«, forsikrer hun. Lillebror Phun er professionel fodboldspiller i Esbjerg og garanteret den af børnene, der har den højeste løn. Sunday er nyudsprungen student og har et sabbatår, mens Rai nu går i 3.g.

Farfars stemme

David, der er formand for menighedens chin-gruppe, er i øvrigt meget taknemlig for at få lov til at fortælle om deres traditioner med at give til kirken. Han synes vist, at vi danskere kunne give mere – og det er ikke løgn.

Rai oversætter det, hendes far fortæller: »Farfar, der stadig bor hjemme i Chin, har stor betydning for familien. Han har lært os, at når man får løn, så lægger man en tiendedel til side, inden man bruger pengene. Det er til Gud. Der er et sted i Malakias' Bog¹, som altid er inkluderet i andagten, hvor der står, at man skal give en tiendedel til Gud, og så vil himlen åbne sig og velsignelsen vil regne ned over dem.«

Det bibelvers har siddet i David lige siden, så han har altid givet, uanset hvor han har været i verden.

Stort ansvar

»Jeg kan stadig høre min fars stemme«, siger David. »Lige meget hvilken kirke du kommer i, skal du give tiende til den kirke. For den, der er præst, kommer til at bede for dig, ligegyldigt om du har det godt eller dårligt, og den præst vil altid være der for dig.« Jeg føler – som Davids og familien Mangs præst – pludselig et stort ansvar.

På besøg i Burma

Hele familien var i Burma for et par år siden. Rai fortæller: »De var i gang med at bygge en ny kirke. Den gamle var rigtig, rigtig gammel med jordgulv og af træ og havde ikke megen plads. Den nye kirke skulle laves af mursten, højere, bedre og finere. Jeg var overrasket over, hvor meget de gav. De byggede selv. Sunday og jeg var med til at lave gulv. Vi rørte cement. Det var fantastisk. Det overraskede mig, hvor gode de er til at give af både tid og penge.«

Hun fortsætter: »Det giver faktisk bedre mening her i Danmark at give tiende. Dernelle (i Burma) har de mega-lidt tilbage. Her tjener

»» Hun følte sig så rigeligt belønnet. ««

Familien Mang

- David (46) og Zung Then (45), Sunday (21), Rai (18) og lillebror Phun (16) kommer fra Matupi i Chin-regionen i Burma og bor nu i Rønne på Bornholm
- David kom til Danmark den 25. juli 2006, resten af familien den 23. februar 2007
- medlemmer af Baptistkirken Bornholm, hvor Zung Then er med i menighedsrådet, og David er formand for den lokale Matupi-gruppe, der bliver kaldt Bornholm Matu Christian Fellowship

vi rimelig godt, så det burde være nemmere at give. Det er en lidt omvendt tankegang. Her kan man nok godt leve meget fint, selvom man giver tiende. Derved føles en tiendedel som halvdelen af din løn. Man betaler for ret meget; skolegang, sundhedshjælp – man skal betale for alting. Til gengæld betaler man ikke skat.«

Brutto eller netto

Og så er vi ved spørgsmålet om, hvad man betaler tiende af: Bruttoløn eller nettoløn? Før eller efter man har betalt skat? I Burma er det tydeligvis brutto.

Det er nok et samvittighedsspørgsmål. Lige som det at betale tiende i det hele taget er et spørgsmål om forholdet mellem Gud og den enkelte. En god samvittigheds pagt.

»Jeg forstod ikke, hvorfor jeg skulle betale alle pengene til kirken.«

1 Malakias kap. 3, vers 10

Om at være gavmild!

Penge har en central plads i de flestes liv.

[≡] Anders Hyldgård, præst i
Baptistkirken Pandrup-Birkelse

[☐] Melissa Askew – Unsplash

At have penge er direkte forbundet med muligheden for at realisere de fleste af vores ønsker i livet. Samtidig bliver andres opfattelse af os ofte farvet af vores økonomiske status. Penge fungerer altså både som adgangen til »det gode liv« og som statussymbol. Derfor bliver målet med livet let at være godt stillet økonomisk.

Det rammer hjertet

Vi er først og fremmest kaldet til at elske Gud af hele vores hjerte og vores næste som os selv.¹ Det kald kommer før de mål og længsler, vi ellers måtte have i livet. Når vi elsker vores næste, så får andre mennesker en plads i vores hjerter, og når de lider, lider vi med dem. Dermed bliver andres ønsker lige så meget værd som vores egne, så hver gang vi møder reelle behov, rammer det vores hjerte. Men at elske Gud og vores næste som os selv, vil altid være svært for os.

»Jeg har opdaget, at det faktisk er sundt at give.«

» Guds Rige, der kommer nær,
kalder på mere end bevarelsen af
det eksisterende. «

Tre problemer kendetegner os i dag

- manglende villighed til at hjælpe, når der er reelle behov!
- manglende villighed til at se, hvornår vi ikke skal bede om hjælp, men derimod hjælpe!
- trang til at sammenligne vores gavmildhed med andres!

Det kalder på nyt liv

Jesus talte om, at Guds Rige var nær.² For at leve i overensstemmelse med den virkelighed skulle disciplene frimodigt dele deres håb, omsorg og ressourcer uden at kræve noget igen.³

Ét er at give, hvor der er behov; noget andet er at give, hvor man oplever sig kaldet til det. Hvis vi kun giver ud fra tanken om behov, fokuserer vi på problemerne, og det kommer alene til at handle om at slukke ildebrande – og blot opretholde status quo i tilværelsen. Men Guds Rige, der kommer nær, kalder på mere end bevarelsen af det eksisterende. Nyt liv må og skal spire frem.

Gavmildhed binder os sammen

Jesus giver os et fint billede i lignelsen om sædemanden, hvor alle typer jordbund (dvs. mennesker) får muligheden for at blive en del af Guds Rige. Vi fornemmer tydeligt, at vi selv er kaldet til at være med i sædeman-

dens arbejde.⁴ Det handler ikke kun om at dele evangeliet, for Jesus udpensler, hvad det vil sige at stole på Gud, og forklarer, at i til-lid til Gud skal vi ikke holde på det, vi er ble- vet givet, men skaffe os punge, der ikke kan slides op.⁵

Med henvisning til den samme lignelse kal- der Paulus menighederne til gavmildhed i deres indsamling og siger, at gavmildhed hæn- ger tæt sammen med at adlyde Gud, for gav- mildhed binder mennesker sammen.⁶ Det kalder mig til at mærke efter, om Gud vil lægge på mit hjerte at give til noget – også selvom jeg ikke kender til et behov (endnu). Et kald til at give i tillid til, at tilskyndelsen kom fra Gud.

Råderet over økonomien

Jeg har opdaget, at det faktisk er sundt at give. Jeg har en tendens til nærighed. Jeg elsker at skrabe til mig, og jeg opbygger nemt en stærk fornemmelse af, at jeg har fortjent det, jeg ejer. Hvis jeg ikke passer på, gør det tan- kemønster mig kynisk, og jeg kan mærke, at denne beskrivelse kunne komme til at passe på mig: Hvis en kristen, der har rigeligt med penge, ser en anden kristen lide nød, men nægter at hjælpe, hvordan kan Guds kærlig- hed så være i sådan en person?

Når det ind imellem lykkes mig at adlyde kaldet til at give, vedligeholder det min bevidsthed om, at alt det, jeg ejer, er en

» At give vedligeholder min
bevidsthed om, at alt det, jeg ejer,
er en gave fra Gud. «

gave fra Gud. Mit liv tilhører Kristus. Derfor bør Kristus have råderetten – også over min økonomi.

På Guds vilkår

Jeg bør acceptere det liv, Gud har kaldet mig til at leve, og de vilkår, Herren har givet mig i livet. Jeg skal med evigheden for øje erkende, at det ikke gør den store forskel, hvilken status jeg har i livet, om jeg har penge eller ej. Ikke fordi Gud ønsker, at vi skal leve på en sten, men Gud kalder os til at tjene ham godt og helhjertet med det, vi har. Når vi er optaget af Kristus, er det nemmere at give alt det andet fra os. Selv vores penge.⁸

Det er ufatteligt vigtigt, at vi er gavmilde med vores penge. Det samme gælder vores tid og vores tilgivelse!

1 Matthæus-evangeliet kap. 22, vers 37-40

2 Matthæus-evangeliet kap. 3, vers 2 og 17; kap. 6, vers 33

3 Matthæus-evangeliet kap. 10, vers 5-10; kap. 6, vers 38

4 Matthæus-evangeliet kap. 13, vers 1-23

5 Lukas-evangeliet kap. 12, vers 22-34

6 2. Korintherbrev kap. 9, vers 6-15

7 1. Johannesbrev kap. 3, vers 17-18

8 1. Korintherbrev kap. 7, vers 17a. 29-31. 35

Hvem tilhører pengene?

Ca. 40% af Odense menigheds medlemmer er registreret som bidragydere. Det betyder ikke, at 60% intet giver – de kan godt give anonymt.

[≡] Henrik Krak Søndergaard,
præst i Odense Baptistmenighed

[📷] Magic Bowls – Unsplash

I 2013 var bidragene nok til præstens løn og kirkens øvrige udgifter. Men hele ungdomsmedarbejderens løn måtte vi tage af vores opsparing. Om få år måtte vi altså opgive at have en lønnet ungdomsmedarbejder, hvis der ikke skete ændringer i menighedens økonomi.

Synlig økonomi

Derfor besluttede vi at gøre noget for at hæve menighedsbidragene – selv om det for nogen er grænseoverskridende at tale om penge:

- i 2014 sendte vi en folder om økonomi til alle medlemmer
- i 2015 sendte vi et uddybende hæfte til alle medlemmer og i efteråret brugte vi en gudstjeneste på at tale om penge
- alle nye medlemmer fik udleveret folder og hæfte ved en økonomi-snak med præsten.

»» Dem, der bidrog, gav altså mere efter vores indsats. ««

»» Derfor besluttede vi
at gøre noget for at hæve
menighedsbidragene – selv om det
for nogen er grænseoverskridende
at tale om penge. ««

Menighedsbidraget voksede

Det er altid svært at bestemme årsager til ændret adfærd. Skyldes ændringen vores anstrengelser, eller var det andre faktorer? Det overraskede os, at vi ikke registrerede, at flere begyndte at bidrage, men alligevel voksede indtægterne. Dem, der bidrog, gav altså mere efter vores indsats.

Gudstjeneste om penge og økonomi

Prædikenen handlede meget direkte og konkret om fire måder at tænke penge og kirke på. De fleste af os får penge ind på kontoen sidst på måneden. Lad os forestille os, at vi lægger dem i en stor skål. Nogle af pengene går til faste udgifter, men der er en rest tilbage, som vi skal fordele i små skåle.

Det kan vi gøre ud fra fire forskellige holdninger:

Pengene er mine, men jeg giver til Gud:

Jeg betragter pengene som *mine*, og fordele dem bevidst eller ubevidst i *mine* forskellige skåle: »faste udgifter«, »mad«, »tøj«, »ting«. Der er også en ekstra skål »luksus«. Det ekstra, der giver glæde i livet (en tur i biografen, kager, et kursus, en rejse ...)

Jeg har også hjerte for andre, så jeg har en skål mærket »nød«. Da jeg er kristen, giver jeg også til kirken, men løn-skålen er ved at være tom, så det bliver ikke det store, jeg lægger i skålen »kirke« ...

Jeg tænker, at Gud bliver glad, når jeg også giver lidt til ham.

En tiendedel er Guds:

Bibelen taler om tiende. 9/10 er mine penge og 1/10 er Guds. Når jeg får løn, tager jeg Guds tiendedel og lægger i *hans skåle*: »nød« og »kirke«. Bagefter fordele jeg 9/10 i *mine* skåle.

»Tiende« skal ikke nødvendigvis tages bogstaveligt. Det kan også være 5% eller 25%. Ny Testamente er ikke så præcist som Gammel Testamente.

Alle mine penge er Guds:

Det er Guds ære, at jeg er i live og kan tjene penge. Alle mine penge er i virkeligheden Guds. Men Gud siger til mig: »Jeg vil give dig 9/10 af mine penge. Det er kun 1/10, som er reserveret til mig«. Jeg lægger 1/10 i »nød« og »kirke«, men også de 9/10 af pengene forvalter jeg efter bedste evne ud fra de ting, Jesus har sagt.

Alt tilhører Gud:

Gud har skabt verden, og alt tilhører ham. Ikke bare mine penge, men også jeg og alt, hvad jeg har, tilhører Gud. Jeg forvalter mine penge, min tid, mine ressourcer, mine tanker... – alt lægger jeg frem for Gud og beder ham vise mig, hvordan det hele skal fordeles.

Forvaltertanken

Den første holdning kan vi ikke bygge kirke på, og den forklarer nok mange af nulkerne – skålen var tom, når der skulle gives til kirken. De tre sidste holdninger bygger på et vigtigt bibelsk princip: At vi ikke er ejere, men forvaltere af det, Gud har betroet os. Vi må hver især tale med Gud om, hvordan vi skal forvalte vores ressourcer. For mange vil tiende være et godt udgangspunkt.

1 Ingen sammenlignelige tal, da vi ændrede regnskabsår

»Så giv kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er«

Jesus er klar over, at vi lever livet i samspil mellem det verdslige og det åndelige. Vi må – også som baptister – fordele vores ressourcer.

[≡] Svend Eli Jensen

[📷] Elena Mozvilo – Unsplash

»Kejseren« er også os selv med alle tidsmæssige og materielle krav og ønsker. ««

Vi prioriterer og fordeler – mere eller mindre bevidst – vores ressourcer, herunder vores tid og vores penge. Men i dag gør vi det efter andre principper. Tidligere generationer ydede et offer. De satte først og fremmest tid og penge af til kirken og menigheden. Resten af livet kom derefter. I dag bidrager vi til kirke og menighed, når der er plads i kalenderen og på kontoen.

Hvis vi tager Jesus' svar til farisæerne alvorligt¹, må vi derfor stille os selv spørgsmålet: »Giver jeg Gud, hvad Guds er? Bidrager jeg i overensstemmelse med Jesus' svar?«

Ingen tvivl om at vi giver »kejseren«, hvad kejserens er

Men hvem eller hvad er »kejseren« i dagens Danmark? »Kejseren« er staten, vores velfærdssamfund med alle krav om skat, moms, afgifter mv., men »kejseren« er også os selv med alle de tidsmæssige og materielle krav og ønsker, som vi i familierne stiller til os selv og hinanden. Krav om stigende velfærd til alle er i dag en almindelig holdning, der i øvrigt understøttes politisk.

Får Gud, hvad Guds er?

Hvordan ser medlemmer i baptistmenigheder på det spørgsmål? En tidligere analyse af menighedernes årsberetninger viste, at op mod 40% af medlemmerne i etnisk danske menigheder slet ikke bidrager til menigheden. Man

formoder, at 0-bidragssydere primært omfatter inaktive medlemmer. De resterende 60% bidrager meget forskelligt. I gennemsnit yder de formentlig to-tre gange så meget, som medlemmer af folkekirken betaler i kirkeskat. Der er næppe tvivl om, at engagement i og bidrag til menigheden har en tæt sammenhæng.

BaptistKirkens menigheder har i fællesskab besluttet, at hver menighed yder mindst 7,5% af det, man lokalt har modtaget i menighedsbidrag, til kirkesamfundets virke, men ikke alle menigheder overholder den beslutning. Det kan der være gode grunde til, men det afspejler også en nedprioritering af fællesskabet – måske på grund af manglende engagement? Hvis man ikke overholder vores fælles beslutning, bør man aftale det med ledelsen.

Engagement er afgørende

Det er en vigtig opgave for ledelsen i en menighed at tage initiativer, der understøtter engagement hos det enkelte medlem. Når man er engageret og føler sig værdsat, bliver man glad og får lyst til frivilligt at bidrage. Den grundlæggende opgave er at prioritere det enkelte medlem.

Der er brug for samtaler om medlemskab, at man bidrager med tid og penge, og at menigheden kun er, hvad hvert enkelt medlem bidrager med. De emner er næsten blevet tabu i de senere år.

Begrebet »offer« er gået af mode. Med et offer har man ikke brug for at se, til hvad og

hvornår »mine penge« konkret bliver brugt, ligesom man ikke tager hensyn til, hvad andre gør eller ikke gør. Et offer gives til Guds sag i tillid til, at pengene bliver forvaltet og brugt efter hensigten. Elementer fra begrebet »offersynspunkt« bør måske indgå i samtalerne om medlemskab.

En tanke!

Mon ikke mange baptister blot giver menighedsbidrag, som de nu engang plejer? Der bruges næppe megen tid på at overveje, om »mit bidrag« er passende.

Måske skulle enhver baptist nu i år 2021 stille sig selv spørgsmålet: »Har mit bidrag til menigheden af tid og penge den størrelse, som min kalender, min økonomi og min tro tilsiger mig? Giver jeg Gud, hvad Guds er?«

Svend Eli Jensen

- blev revisorelev som 16-årig i 1961, statsaut. revisor i 1973
- 1975-2005 medejer af lokalt revisionsfirma, der fusionerede med KPMG² i 1995
- revisor, senere forhandlingsleder og efterfølgende forstanderpar i Vodskov Baptistkirke sammen med Bente
- fra 2016 næstformand i Nørresundby-Vodskov menighed
- medlem af BaptistKirkens ledelse i to perioder, i alt ni år med økonomi som hovedområde

1 Matthæus-evangeliet kap. 22, vers 15-22

2 KPMG er en stor international sammenslutning af individuelle revisionsfirmaer

Syv principper for en fremtidig økonomi

Hvilken karriere skal de unge satse på, hvis de gerne vil gøre en forskel i verden – politiker, læge, ingeniør eller jurist? Et fagområde slår dem alle. Man skal blive økonom.

[≡] Vibeke Dalsgaard

[📷] Alice Pasqual og Anna Sullivan
– Unsplash

Økonomer er ikke de mest synlige, men de bestemmer bag facaden, og der kan man virkelig gøre en forskel. Sådan tænkte den engelske kvinde Kate Raworth, da hun begyndte at læse økonomi på Oxford University. Hun blev sørgeligt skuffet. Man underviste efter oldgamle teorier, og den, der stillede spørgsmål ved dem, blev betragtet som useriøs.

Kate Raworth stillede spørgsmål ved det stadige fokus på vækst gennem et stigende BNP.¹ Et stigende globalt BNP gennem en del år har udryddet en del af verdens fattigdom. I vores glæde over det faktum har vi måske glemte eller overset, at vores fælles klode har nogle begrænsninger. Det er vi nu nødt til at erkende.

Økonomi er grundlæggende utrolig enkelt

Som lægfolk kan vi godt på forhånd tro, at det er for svært at sætte sig ind i en økonomisk teori – det har vi hverken viden eller forstand til. Det er ikke rigtigt! Enhver husstand har en samlet indkomst. Vi har også sat os i nogle udgifter. Dem er vi nødt til at have dækning for indenfor vores råderum. Vi kan selvfølgelig få held til lidt ekstra penge på lommen, eller vi kan helt useriøst satse på spil, lotto eller kviklån. Alting har en konsekvens, og det mest langtidsholdbare er selvfølgelig at indrette økonomien efter, hvad vi faktisk tjener.

Det samme gælder for makroøkonomien, uanset om den er privat eller offentlig – nati-

» *Alle i verden har brug for basale velfærdsydelser, og der er en grænse for vores udnyttelse af planetens ressourcer.* «

onal eller global. Men menneskeheden har uden at blinke konstant satset på ekstra indtægter. Det hævner sig. Det erfarer vi allerede tydeligt.

Doughnut-økonomi

Kate Raworth udviklede en anden teori end dem, hun var blevet undervist i. Hendes teori har ikke meget med den kendte amerikanske kage at gøre, men da hun tegnede sin model første gang, tænkte hun: »Den ligner en doughnut« – og det hedder den så. Så vi skal forestille os en rund kage med et hul i midten.

Det sociale fundament – hullet i midten af kagen – er alt det, der får borgere til at trives: Behovet for mad, drikke, bolig, men også uddannelse, lighed og indflydelse. Det sociale fundament er i vid udstrækning baseret på FN's verdensmål.

Doughnut-modellens ydre cirkel – *de planetære grænser* – er de klima- og miljø-

mæssige begrænsninger, som klodens biofysiske og økologiske systemer opererer indenfor. En overskridelse af de planetære grænser påvirker klodens miljø og klima negativt.

Ringen af kage mellem ›hullet‹ og den ydre grænse er det, der kaldes »et sikkert og retfærdigt rum for alle«.

Vi har altså for første gang en samlet økonomisk model, som beskriver, at alle i verden har brug for basale velfærdsydelse, og at der er en grænse for vores udnyttelse af planetens ressourcer. Eller som Kate Raworth beskriver det: »Et socialt velfærdsfundament, som ingen bør ligge under, og et miljømæssigt loft for pres på planeten, som vi ikke bør over- →

» Kate Raworth stillede spørgsmål ved det stadige fokus på vækst. «

Kate Raworth

- født 1970
- uddannet økonom fra Oxford University
- arbejder på Environmental Change Institute
- seniormedarbejder på Cambridge Institute for Sustainability Leadership
- tilknyttet flere ekspertpaneler og tænketanke med fokus på bæredygtighed og miljø
- har udgivet: *Doughnut økonomi – Syv principper for en fremtidig økonomi*, der er oversat til 15 sprog og udgivet i 2018 på Informations Forlag

→ skride. Mellem de to ligger et sikkert og retfærdigt rum for alle.«

Syv principper

Hvis vi skal komme dertil, beskriver Kate Raworth syv principper, der skal til for at skabe dette rum:

- *Sæt nye mål* – i stedet for vækst og stigende BNP skal målet være at opfylde alle menneskers basale behov
- *Se det store billede* – vi skal se markeds kræfterne, staten, familierne og civilsamfundet som en helhed
- *Giv plads til det menneskelige* – tidligere har mennesket økonomisk været betragtet som profitjæger, men vi er så meget mere
- *Få styr på systemerne* – vi skal styre de økonomiske markeder og ikke omvendt
- *Udform en fordeling* – ulighed er ikke en fordel for et samfund; det er en designfejl

• *Læg vægt på det vedvarende* – forurening bliver ikke væk pga. smarte opfindelser. Vi er nødt til at genbruge i langt højere grad end nu.

• *Vær varsom med hensyn til vækst* – vi er nødt til at give slip på BNP og vækst som mål for trivsel og indsætte helt andre værdier.

Hvor svært kan det være?

Da jeg læste om doughnut-økonomi, tænkte jeg: »Ja, selvfølgelig! Hvor svært kan det være?« Men jeg tænkte også: »Er den teori bare i vælten nu for så at glide ud? Eller kan

» Menneskeheden har uden at blinke konstant satset på ekstra indtægter.«

modellen bringe verden nogenlunde hel-skindet gennem det 21. århundrede?«

Jeg håber og tror på det sidste, især fordi teorien har tre vigtige nyskabelser: Den anerkender alle menneskers ret til et værdigt liv, den inddrager alle dele af den økonomiske verden ligeværdigt, og den fortæller os, at vi nu er nødt til at anerkende en ydre grænse for vækst.

Økonomi er for vigtig til at overlade til økonomerne. Vi har alle ret og også pligt til at deltage med ord og handling.

1 BNP – Bruttonationalproduktet er et mål for et lands værditilvækst, dvs. værdien af et lands samlede produktion af varer og tjenester minus værdien af de anvendte råstoffer i et bestemt tidsrum, typisk et år.

Burmeserne – en gave og en opgave

Dansk Missions Råd bad mig gøre status på integration af burmesere i BaptistKirken. Det blev ret interessant.

[≡] Lone Møller-Hansen

[📷] Arkiv

2003 kom de første burmesiske baptister til Danmark som flygtninge. I Svendborg blev baptistmenigheden overrumplet, da 17 burmesere var flyttet til Fåborg. Svendborg

Baptistmenighed var en lille, gammel menighed med få aktive danskere, hvoraf de fleste var ældre. Sidenhen kom over 100 burmesere til menigheden.

Langt de fleste kristne burmesere blev fra starten integreret i lokale baptistmenigheder. Nogle menigheder hentede burmeserne op til 50 km fra kirken, eller som i Svendborg

betalte for klippekort til bussen. 9-10 danske baptistmenigheder brugte mange ressourcer de næste år på at integrere de nye medlemmer, godt støttet af KIT, Kirkernes Integrations Tjeneste. Det skete blandt andet ved at tildele de nye familier en kontaktfamilie og ved at tage sproglige hensyn i gudstjenesterne.

»» Vores børn bliver danske, så de skal være i en kirke med danskere. ««

→ Egen eller fælles menighed?

De første burmesiske FN-kvoteflygtninge var fortrinsvis mænd, som kom via Malaysia, og de blev placeret i randen af Danmark: På Sydfyn, i Sønderjylland, Vestjylland, Nordjylland og på Bornholm.

Generelt kan man sige, at burmeserne i BaptistKirken deler sig i to grupper. Der er den store gruppe, der har ønsket selv at danne menigheder af sproglige og kulturelle årsager; det er primært baptister fra regionen Chin i det

nordvestlige Burma, herefter kaldet chin'er. En mindre, ofte blandet gruppe har valgt at blive i den lokale danske baptistmenighed, ofte fordi de siger: »Vores børn bliver danske, så de skal være i en kirke med danskere.«

Der er skrevet mindst to opgaver om integration af chin'er, og det er sket under deres uddannelse i Danmark. Biak Chin Par Lian, bedre kendt som Chin Chin og nyvalgt suppleant til BaptistKirkens ledelse, skrev sin opgave: »Kønsroller i forandring – forholdet mellem mænd og kvinder og forskellige generationer i Chinkirker i Danmark, særligt i forbindelse med kirkeledelse«, mens hun læste til kandidat i diakoni på Aarhus Universitet. Sambuh Langle er uddannet på 3K i Aarhus, og han skrev dér »To kulturer – én menighed« som bacheloropgave. De to opgaver er væsentlige kilder til min længere artikel til *Ny Mission*.¹

Kun én menighed er ikke delt

Oprindelig var der fem chin-menigheder i Danmark, én i hhv. Nordjylland, Esbjerg, Skjern/Ølgod, på Fyn og på Bornholm. Intern uenighed har betydet, at der nu er fem chin-menigheder i Esbjerg, tre på Fyn, tre i Nordjylland og to på Bornholm, hvor den ene gruppe er forblevet medlemmer af Baptistkirken Bornholm og uden at være en selvstændig menighed. Den eneste menighed, der ikke er blevet splittet, er menigheden i Skjern, hvor mangfoldigheden

i sprog, klaner og forskellige dogmer stadig eksisterer.

Integration i en lokal menighed

I Baptistkirken Bornholm forlod en stor gruppe burmesere med fælles sprog menigheden i 2012, mens en mindre gruppe på 11 familier valgte at blive. Sambuh Langle beskriver integrationen i menigheden, som han kom til i 2008 som 17-årig, og konkluderer, at hér er det lykkedes for to forskellige kulturer (den danske og Matupi-burmesere) at samarbejde: »Der er en kulturkløft, og det er ikke uproblematisk, men de er fælles om at drive og lede menigheden på rimeligt lige fod.«

Udfordringer med børn og unge

En af de store udfordringer for de selvstændige chin-menigheder er børnene og de unge. Et af motiverne for dannelsen af egne menigheder har været at bevare deres børn og unge i troen og i deres kultur og sprog. Nu viser det sig, at det er meget vanskeligt, fordi børnene og forældrene ikke får et fælles åndeligt sprog. For børnene bliver dansk deres åndelige sprog, og efterhånden har de svært ved at følge med i migrantmenighedens gudstjenester.

Syv børne- og ungdomsforeninger fra chin-menigheder er blevet medlemmer af BBU.² I alt udgør chin'erne ca. 30% af BBU's medlemmer,

»» Der er en kulturkløft, og det er ikke uproblematisk. ««

»Vi er herved med til at afspejle et glimt af Guds ene kirke, som i sit væsen er et fællesskab med forskelle.«

og generalsekretæren i CCADK³, Moses Lal Bawi Peng fra Esbjerg og medlem af ledelsen i BaptistKirken, er selvskrevet ansat i BBU som konsulent. Hans opgaver er bl.a. at besøge chin børne- og ungdomsgrupper, at formidle undervisningsmateriale og lederuddannelse til dem og hjælpe dem med medlemsregistrering og administration: »Egentlig vil jeg hellere, at det var en ung fra ungdomsarbejdet, der havde dette job. Men det står i vores vedtægter, at det er mig«, siger Moses.

Et broget fællesskab

BaptistKirkens generalsekretær Torben Andersen får det sidste ord både her og i den længere artikel: »Forskelle i sprog, kultur, teologi og spiritualitet er udfordringer, men så sandelig også velsignelser. Dansk-etniske menigheder er såmænd heller ikke homogene i alle forhold, og BaptistKirken i Danmark er et broget og mangfoldigt fællesskab. Det skal vi kun være glade for, da vi herved er med til at afspejle et glimt af Guds ene kirke, som i sit væsen er et fællesskab med forskelle. At være en del af det samfund vi lever i, er at være kirke i en multietnisk og multikulturel kontekst.«

- 1 Ny Mission nr. 40, 2021 eller <https://baptistkirken.dk/burmeserne-en-gave-og-en-opgave/>
- 2 Baptisternes Børne- og Ungdomsforbund
- 3 CCADK: Chin Christian Association Denmark

Teologi for kirkens skyld

Menighedsfakultetet (MF) i Aarhus tilbyder en bred vifte af teologiske uddannelses- og undervisningstilbud.

» Der arbejdes i dybden med teologiske problemstillinger med vægt på både det faglige og det opbyggelige aspekt. «

[≡] Nils Andersen,
Landssekretær Menighedsfakultetet

[📷] Menighedsfakultetet

Fælles for Menighedsfakultetets undervisningstilbud er troen på, at teologien bedst udfoldes i spændingsfeltet mellem teksten, tiden og menigheden. Vi lægger vægt på højt akademisk niveau, praksisnær undervisning og den studerendes faglige, menneskelige og åndelige udvikling.

MF deler trosgrundlag med Folkekirken, og hovedparten af vores studerende ender som præster i sogne-, valg- og frimenigheder, mens andre ansættes i kirkelige organisationer eller international mission. Vores uddannelsesstilbud er åbne for alle interesserede, og vi glæder os over også at have studerende med frikirkebaggrund.

MF arbejder tæt sammen med Fjellhaug International University College (FIUC), som har hovedsæde i Oslo og underafdelinger i København og Aarhus. MF har egne studiefaciliteter tæt på Aarhus Universitet. Vi samarbejder med missionselskaberne Promissio og Israelsmissionen om at bringe teologi og mission i frugtbar samspil.

3-årig bacheloruddannelse

MF's hovedbidrag er at levere undervisningen til FIUC-Aarhus' treårige bacheloruddannelse i teologi og mission. Uddannelsen giver en solid

teologisk basis med bibelfag, græsk, hebraisk og latin, kirkehistorie, samt systematiske fag som dogmatik og etik og praktiskteologiske fag som prædikenlære og sjælesorg.

Vi tilbyder endvidere en etårig overbygning, så man kvalificeres til at søge ind på kandidatuddannelser på universitetet.

Enkeltfagsstudier

Under navnet »Netstudier« tilbyder FIUC-Aarhus fra efteråret 2021 udvalgte fag fra bacheloruddannelsen som online-undervisning.

Akademisk efteruddannelse

Hvert semester tilbyder MF et halvårsmodul i en akademisk efteruddannelse, som er åben for alle, der har en uddannelse på minimum bachelorniveau. Der undervises i dagtimerne på MF seks fredage fordelt over semesteret, og der er mulighed for at afslutte med en eksamen.

Kirkehøjskole

Kirkehøjskolen er et omrejsende tilbud for det vågne lægfolk rundt om i landet, der gerne vil arbejde i dybden med troen. En vintersæson består af fem undervisningsaftener med fire lektioner pr. gang. Underviserne er MF's lærere samt lokale præster med MF-baggrund.

Kirkehøjskole 2021-22 afholdes i København.

Teolkursus

Teolkursus er en konference over fire dage på

»Vi glæder os over også at have studerende med frikirkebaggrund.«

MF, hvor der arbejdes i dybden med teologiske problemstillinger med vægt på både det faglige og det opbyggelige aspekt.

Omfattende lyd- og videobibliotek

Der er stor inspiration at hente i MF's omfattende lyd- og videobiblioteker med optagelser fra kurser og konferencer gennem årene. Ressourcerne er frit tilgængelige.

Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke

MF udgiver et tidsskrift med forskningsbaserede artikler om emner fra spændingsfeltet: Teologi, kirke og mission. Bidragsyderne er MF's lærere samt andre relevante fagpersoner.

Frikirkekristne er velkomne!

Alle med frikirkebaggrund er lige så velkomne som alle med folkekirkebaggrund. MF har en primært luthersk vinkel på teologien og kristen-troen, men vi har udblik og lader os inspirere af indspark fra frikirkestuderende. Frikirkemanden Jamie Lieberkind fortæller på en kort video, hvordan han har oplevet at modtage undervisning på en luthersk uddannelsesinstitution.

Menighedsfakultetets uddannelses- og undervisningstilbud – Læs mere på flg. hjemmesider:

- www.teologistudiet.dk
- www.teologi.dk/efteruddannelse
- Program for Kirkehøjskole: <https://teologi.dk/wp-content/uploads/2021/03/kirkehoejskole-2021-22-program.pdf>
- Program for Teolkursus 2022: <https://teologi.dk/wp-content/uploads/2021/07/teolkursus-2022-program-per-2.7.2021.pdf>
- Lyd- og videobibliotek: <https://teologi.dk/bibliotek-2/lydbibliotek/>
- Dansk Tidsskrift for Teologi og Kirke: <https://teologi.dk/dttk/>
- Videoen med Jamie Lieberkind: https://www.youtube.com/watch?v=7DrgROfLN5c&ab_channel=Menighedsfakultetet

Hvad betyder bønner for mig?

Alt, men det har den ikke altid gjort.

[≡] Bjarne Willer

[📷] Patrick Fore – Unsplash

Jeg husker den aften, jeg havde besluttet at prøve det med Gud og Jesus. Jeg vidste ikke, hvordan jeg skulle gøre det, men heldigvis var der en god ven, som var parat til at hjælpe. Han forklarede hvordan, ja, han sagde endda ordene, som jeg kunne gentage.

Et anderledes liv

Det var min første bøn, og den ændrede mit liv. Det hele blev vendt op og ned, for nu kunne jeg nærme mig Gud i bøn. Bøn har siden har været en fast del af mig liv. Jesus siger: »Indtil nu har I ikke bedt om noget i mit navn. Bed, og I skal få, så jeres glæde kan være fuldkommen.«

»» Det er også godt at bede alene. ««

En daglig glæde

Siden jeg blev gift, har jeg hver morgen ved morgenbordet bedt sammen med Lise, og da børnene var hjemme, var de også med. En dejlig måde at begynde dagen på.

Det er også godt at bede alene, hvor det kun er Gud og mig, der er sammen. Hver dag efter frokost sætter jeg mig i min magelige lænestol og læser i min Bibel. Her bruger jeg den metode, der hedder: Bed dig glad.

G: Gud, opmærksomhed på at være sammen med Gud

L: Lovprisning af Gud

A: Bøn for andre

D: Bøn for dig selv

Så bliver bønner ikke en tung pligt. Det bliver en glæde at bede. Forventningerne bliver større; og det er faktisk lettere at lægge mærke til svarene.

Også en mulighed for dig

Du behøver ikke gøre, som Jesus gjorde: »Ganske tidligt, mens det endnu var helt mørkt, stod Jesus op, og han gik bort og ud til et øde sted, og bad dér.«

Bøn bliver tit opfattet som nogle fine ord, som kun præsten kan præstere. Men du kan sige alt til Gud lige nøjagtig, som du føler og har brug for. Det gælder, både når du er glad og når livet gør ondt. Bøn er altid den bedste udvej.

1 Johannes-evangeliet kap. 16, vers 24

2 Markus-evangeliet kap. 1, vers 35

[✍] Natia Gotsiridze Hansen

Navne

Døbt

Holbæk

29.08.2021:

Josuva Jean Karan, født 11.10.2007

Gloria Remonfelix, født 14.07.2009

Benjamin Remonfelix, født 13.01.2007

Dagulas Xavier Remonfelix, født 16.04.1967

Baptistkirken Bornholm, Rønne

04.04.2021: Ma Htwe Lang Le, født 04.02.2001

18.07.2021: Rai Mawi Mang, født 08.08.2002

Bethelkirken, Aalborg

20.06.2021: Christian Jensen, født 12.09.1991

Døde

Brande

Knud Pedersen, født 11.06.1939, døbt 15.03.1970 i Brande, døde 16.08.2021

Brovst

Egon Christensen, født 03.04.1937, døbt 12.10.1952 i Brovst,

døde 18.06.2021 (tidligere Viborg)

Knud Bøje Christensen, født 26.06.1946, døbt 05.07.1965 i Hjørring,

døde 21.06.2021

Frederikshavn

Edel Næsby, født 19.04.1923, døbt 07.01.1940 i Sæby, døde 05.06.2021

Korskirken Herlev

Hanne Lind Holm, født 07.10.1945, døbt 02.02.1975 i Broholmkirken,

døde 25.07.2021

Hjørring

Ole Gørler, født 26.09.1937, døbt 07.09.1952 i Hjørring, døde 29.06.2021

Leon Kristensen, født 22.08.1946, døbt 12.04.1992 i Hjørring, døde 09.07.2021

Henning Pedersen, født 28.09.1932, døbt 11.11.1945 i Hjørring, døde 30.07.2021

Kristuskirken/Regen

Knud Vestergaard, født 03.12.1927, døbt 15.12.1946 i Kristuskirken,

døde 18.06.2021

Midtsjælland

Tove Lydia Christensen, født 17.02.1932, døbt 01.06.1947 i Midtsjælland,

døde 25.06.2021

Odense

Margit Nielsen, født 19.12.1938, døbt 04.02.1990 i Odense, døde 03.06.2021

Margit Knudsen, født 22.02.1930, døbt 29.02.1948 i Odense, døde 31.07.2021

Tølløse

Esther Kvist, født 15.03.1930, døbt 08.10.1972 i Østhimmerland, døde 19.08.2021

Coffee Beanies tager nye skridt

Efter tre år er *Coffee Beanies* vokset. Nu støtter danske strikkere også de afrikanske kvinder.

[≡] Astrid Melkær Andersen

[📷] Morten Kofoed

Coffee Beanies har eksisteret siden 2018, hvor Aimée Kjær Kofoed og hendes familie var kommet hjem efter et halvt år i Rwanda og Burundi. Hun startede *Coffee Beanies* for at give fattige kaffebønder en ekstra indtægt, som især er nødvendig i de fire måneder om året, hvor de ikke kan tjene penge på kaffe. De afrikanske kvinder strikker huer – beanies – som sælges i Danmark.

Danske sponsorstrikkere

I januar begyndte danske sponsorstrikkere at støtte *Coffee Beanies*. Det var Lotte Holm Boeriis, der tog initiativet: »Mit hjerte har altid brændt for Afrika, så jeg tilbød at hjælpe«, fortæller Lotte. »Jeg koordinerer de danske sponsorstrikkere. Der er både nogle med baggrund i Baptistkirken og nogle, som ikke har kirkelig baggrund. Vi er med for at give en hånd på en anden måde end at give penge.« Aimée Kjær Kofoed er glad for den hjemlige opbakning, som gør udviklingen af nye produkter nemmere: »Sponsorstrikkerne tester

nye opskrifter, inden vi sender dem til vores afrikanske strikkere. De laver også de første modeller, som vi kan tage med på messer.«

Nyt land med i *Coffee Beanies*

I første omgang startede *Coffee Beanies* i Burundi, hvor Aimée selv havde mødt nogle af verdens fattigste kvinder, og nu har kvinder i

Yemen også fået mulighed for at strikke huer til danskere.

»Jeg talte med en dansker, som arbejder i Yemen. Hun fortalte, at man sender kaffe fra Yemen til Danmark, og det gav en billigere mulighed for at få huerne hjem«, fortæller Aimée. »Den danske kvinde i Yemen begyndte med det samme at træne de lokale kvinder, så de nu også strikker, og der er venteliste på at være med.«

Samarbejde med Lise Emming

Lise Emming Weber-Hansen, der netop er taget ud som missionær til Burundi, er engageret i projektet. Aimée Kjær Kofoed siger: »Vi håber på, at vi har 10 grupper i alt, når Lise har været i Burundi i et år. Som noget nyt vil Lise træne kvinderne i at farve garn, så vi kan give dem endnu flere kompetencer og modvirke, at de strikker sig til gigt mv. Vi har desuden sat andre i gang med at hækle. Dermed kan flere kvinder få opgaver og et tilbud om at veksle mellem opgaverne.«

Fremtiden for Coffee Beans

Det er ikke planen, at Coffee Beans skal vokse eksplosivt, som de nystartede virksomheder man ser i TV-programmet »Løvens Hule«.

»For at Coffee Beans skal blive endnu større, skal det vokse langsomt«, forklarer

Aimée, og selvom virksomheden skal vokse langsomt, holder hun ikke igen med drømmene for, hvad det kan blive til: »Drømmen er, at alle familier i Burundi får tilbuddet om at være med«, siger Aimée, som også fortæller, at der er efterspørgsel på Coffee Beans' produkter i Danmark. »De butikker, som har solgt Coffee Beans den seneste sæson, genbestiller huer til den kommende vintersæson. 50 mode-butikker og alle Bahne-butikker sælger nu vores beanies.« Aimée drømmer også om at udvide sortimentet med flere produkter. Lige nu er der lanceret nogle halsedisser. De bedste og mest engagerede strikkere bliver efteruddannet, så de kan lave andre produkter.

En af drømmene er at lave sommerprodukter. Derfor er hun nu i gang med at få syet 350

»50 mode-butikker og alle Bahne-butikker sælger nu vores beanies.«

bæltetasker af sy-damer i Afrika. Igennem et amerikansk Nepal-projekt har hun også bestilt 300 lækre GOTS¹-certificerede fiskerbukser, som et forsøg på at udvide sortimentet med et par sommerprodukter. I Nepal har Corona fjernet chancerne for job, og truslen om handel med kvinder er særligt overhængende.

1 GOTS er bæredygtigt tøj, produceret på en miljømæssig og socialt ansvarlig måde.

»Sponsorstrikkerne tester nye opskrifter, inden vi sender dem til vores afrikanske strikkere.«

Sommeren 2021 – Kan du huske ..?

Aktiviteter, dejlig mad, fordybelse, fællesskab, glæde, Gud og stort engagement.

Det kunne være årets sommersynonymer for fantastiske sommerlejr, som menigheder og spejdere flere steder i landet har arrangeret, enten fordi de følger traditionen, eller fordi de har lavet alternativer til det store sommerstævne.

Nyd de skønne billeder, som giver et lille indblik i alt det, som alligevel ikke helt kan forklares, men skal opleves.

Læs mere om arrangementerne og se flere billeder på baptist.dk i artiklen »Indtryk fra sommerlejrene 2021«.

Sommerfesten Lindenberg

10 sjællandske menigheder kunne ikke undvære en sommerfest på Lindenberg. Alt blev arrangeret og deltagere fra 15 menigheder deltog i en fantastisk fest med Gud og hinanden. Der var god tid til at mødes, til at blive inspireret og til at synge til Guds ære, ligesom der var mange sjove aktiviteter, der kunne knytte alle aldre sammen.

Foto: Lone Møller-Hansen

Midtjyske Baptistmenigheders sommerlejr

35 børn og unge samt ledere var samlet til fest og farver med Gud, glæde, aktiviteter og masser af sang og konkurrencer.

Foto: Ida Grarup

Bethelkirkens Sommerfestival

Venskaber på tværs af alle aldre kendetegnede festivalen på Aalborg Efterskole. Dåb i Limfjorden, spændende undervisning, fest og alvor styrkede fællesskabet.

Foto: Astrid Melkær Andersen

Vrås menighedslejr

Vrå holdt kirkefamilie-ferie på Rebild Efterskole med både gamle og nye familiemedlemmer. Der blev klatret, cyklet, leget, kørt i hestevogn, sejlet i kanoer, vandret, pyntet kager, der var Go' morgen Gud, Bamsebibel og meget, meget mere.
Foto: Maria Andersen

Bornholms Menighedslejr

En genopstået god lejr med håb som emne, hvilket er aktuelt for alle, især også for de burmesiske medlemmer af menigheden. Der skrives opmuntringer på hinandens rygge – om håb.
Foto: Lone Møller-Hansen

Børnelejr på Holsterodde

Bad i mudder, bad i hav, god mad, bål og snobrød. Traditioner binder sammen og giver glæde over nyt og gammelt.
Foto: Karen-Marie Pedersen

Centerlejren

GENSYNSGLÆDE, for endelig kunne spejderne mødes igen til bål, pionering og hike – og fodbold. Dejligt at mødes igen og dejligt at danne nye venskaber. Øksedal kan noget.
Foto: Jacob Pihl

De har grebet mit hjerte

Den gammelblodige og beskidte lugt. Kvinder, der har gået mange kilometer med veer eller blødninger, ligger nu i en gammel hospitalsseng tildækket af medbragte stykker stof.

[≡] Hanna Engell Vagner

[📷] Familien Vagner

Forkert brug af antibiotika. Fluer og lopper. Manglende håndhygiejne. Patienter der ligger udenfor i solen med høj feber og

malaria. Lang kørsel for at komme i kontakt med en læge. Det er virkeligheden i Rubura, hvor jeg går rundt på klinikken.

Da jeg var her for godt fire år siden, var situationen værre. Nu er her trods alt kommet vand i nogle af hannerne, enkelte senge og ledelsen er skiftet ud. Men stadig. Jeg mærker fattigdommen, sygdom, mangel på uddannelse af personalet og et sundhedsvæsen, der er utrolig langt fra danske forhold. Jeg går ind på en af de mørke, beskidte stuer.

Indlagte kvinder

Her ligger en gravid kvinde. Rundt om hendes seng står tre-fire andre kvinder. Nogle har børn på ryggen, bundet fast med et farverigt tørklæde. Kvinderne er ved at bede for den gravide kvinde. Jeg stopper op og beder med, for jeg ved det godt. Herude kan det være farligt at være gravid og fødende. Omkring 548 kvinder dør pr. 100.000 fødsler i Burundi. I Danmark er det ca. fire.

I en anden seng ligger en kvinde med sin lille nyfødte på godt to kg. Hun ser glad ud. Jeg peger på barnet og spørger: »Umuhungu? Umukobwa?« Det betyder »Dreng? Pige?« Det er et par gode ord at kunne. Selv om jeg har min tolk med, giver det mig en god kontakt til kvinderne at kunne et par lokale ord. De klapper i hænderne og griner af mit forsøg på at kommunikere med dem. Jeg mærker, at midt i alvoren på klinikken bliver stemningen lettere, og jeg undersøger den lille pige, som virker stærk trods den lave fødselsvægt.

»Herude kan det være farligt at være gravid og fødende.«

Safe Delivery App

De kommende dage har jeg workshops for personalet. Jeg skal introducere dem for en app udviklet af danske læger og jordemødre, som hedder »Safe Delivery App«. Den blev lanceret første gang i Etiopien i 2015. Den anvendes nu i over 40 lande, hovedsageligt lav- og middelindkomstlande. Appen findes på mere end 12 sprog og indeholder animerede film, guidelines og træningsprogrammer, der kan forbedre lokale fødselshjælperes viden og handlinger. Indholdet bygger på WHO's guidelines. Jeg har medbragt fem brugte iPads og fem smartphones doneret fra vores netværk hjemme i Danmark. De uddeles til klinikken personale, som underskriver en kontrakt. Derudover har jeg allieret mig med en af de uddannede sygeplejersker på klinikken, som vil følge op på personalet og anvendelsen af appen, når jeg er taget hjem.

Via en projektor – også doneret fra Danmark – viser jeg noget af indholdet. Personalet sidder tæt sammen på et par små træbænke inde i et lille, støvet lokale. Selv præsten fra Rubura og en underviser fra præsteskolen er kommet for at lytte med på emner som håndhygiejne og svangerskabsforgiftning. Jeg har downloadet appen på fransk. De lytter opmærksomt. Jeg introducerer de 13 moduler med tilhørende tests og eksamen. Vi aftaler, at de har cirka et år til at komme gennem materialet. Derefter evaluerer vi.

En verden til forskel

Inde i det lille lokale laver vi også små praktiske øvelser. På klinikken er der ingen muligheder for smertelindring af fødende. Kvinderne ligger på ryggen på en kold, gammel, hård briks og føder. Jeg viser bl.a. nogle enkelte massage-teknikker, lejringsmuligheder og ikke-medicinske smertelindringsmetoder.

Ved en af de sidste workshops, hvor jeg skal sige farvel og takke for denne gang, bliver jeg bevæget, og stemmen ryster. »I har grebet mit hjerte, og jeg beder for jer«, får jeg fremsagt.

Snart står jeg hjemme i min afdeling i et helt andet sundhedsvæsen. Her er håndsæbe og håndsprit frit tilgængeligt. Her kan kvinderne tage rent hospitalstøj på. Her behøver patienterne ikke at ligge ude i græsset i bagende sol og vente på hjælp. Her er vi veluddannede, og mødre- og spædbarnsdødeligheden meget lav. Kontrasten til klinikken i Rubura er stor.

»Jeg undersøger den lille pige, som virker stærk trods den lave fødselsvægt.«

Sportsidioten

Indrømmet: Jeg er tosset med sport! Sportsidiot, lyder diagnosen vist.

[≡] Lars Midtgaard

[📷] Ludomil Sawicki – Unsplash

Da disse linjer skrives midt under OL – og endnu ikke fuldt rehabiliteret ovenpå EM og Tour de France – så er jeg i skrivende stund umådelig hårdt ramt af generel sportsidioti. Er det nu, man skal søge professionel, terapeutisk hjælp? Hvad med en samtalegruppe for AS – »Anonyme Sportsidioter«?

Logisk forklaring?

Jeg er ikke uden en vis forståelse for, at min omgangskreds gentagne gange ser på mig med en blanding af medlidenhed og foragt. Det er også svært at komme op med en blot tilnærmelsesvis logisk forklaring på, hvorfor man én gang hvert fjerde år – og bestemt aldrig på noget andet tidspunkt i den mellemliggende periode – kan sidde og råbe og skrike af begejstring over en jolle-sejlads. Jeg som uden problemer kan få kvalme på en overfart med Molslinjen selv i blikstille vand.

Eller hvori skal fascinationen af en totalt begivenhedsløs pandekage-flad cykeletape på 240 km i det nordfranske findes? Jeg erkender, at andre kan have det sådan, at de hellere selv vil vælte på en cykel end være tvangsindlagt til at sætte sig ned og følge med foran skærmen.

På dybt vand

Ikke desto mindre har jeg indstillet mine forsøg på at forklare eller retfærdiggøre min fascination. For hvordan forklarer man det for én, som ikke selv har set lyset? Jeg forsøgte engang over for min kone: »Jamen, det er jo kærlighed, Skat! Hvordan skal man forklare kærlighed? Jeg kan jo heller ikke forklare, hvorfor jeg elsker dig ...« Lige der, i det øjeblik, kunne jeg godt se, at mit forklaringsforsøg var dømt til at lide skibbrud. Og jeg vidste, at jeg var på vej ud på alt for dybt vand! Og al min ægteskabelige erfaring tilsagde mig, at nu skulle jeg tie, vende fokus mod skærmen, lade som ingenting, og så blot håbe på, at det ville gå i sig selv. Konduite, ville Jørgen Leth vist kalde det ...

Nå, men om lidt er OL forbi. Og så vil jeg finde den selvhjælpsgruppe. Måske ...